

verhaal 81

HOOG, KIJK OMHOOG.

Het was nog vroeg, die zondagmorgen ruim dertig jaar geleden... het zou nog wel een half uurtje duren voor de kerkdienst in de Martinikerk zou beginnen. Toen ik door het voorportaal de kerk binnenstapte, keek ik verbaasd op. Er zat al een kerkganger in een van de eikenhouten kerkbanken. Het was een man met heel donkerbruin haar, zo te zien geen bekende mede-kerkganger. Ik vroeg me dan ook af of hij een toerist was, die buiten het seizoen onze middeleeuwse Martinikerk kwam bekijken door er een kerkdienst mee te maken. Nadat ik mijn plekje in de kerk had ingenomen, werd ik toch wel nieuwsgierig naar deze eenzame eerste bezoeker, zodat ik me omdraaide om eens een korte blik op zijn gezicht te kunnen werpen.

Met een schok draaide ik me weer om! Ik herkende hem! Was hij het echt? Had ik wel goed gekeken? Voorzichtig draaide ik me nog eens om en deed net alsof ik aandachtig naar het Hinsz-orgel keek. Ik moest toch constateren, dat er een echte B.N.-er in onze kerk was neergestreken. Daar zat onmiskenbaar : *Ramses Shaffy* !

Langzaam stroomde de kerk vol met bekenden, die -naar ik zag- ook al een verbaasde en verraste blik op Ramses wierpen. Na de mededelingen en het stil gebed, zette het orgel in voor de eerste psalm. Bij de beginmaten van het lied hoorde ik Ramses meezingen. Zijn stem was uit die van duizenden te herkennen. Hij zong echter niet de aangekondigde psalm mee, maar hij zong zijn eigen lied. Dat klonk boven dat van alle kerkgangers uit: luid en anti-metrisch! De mensen begonnen wat te gniffelen, sommigen lachten zelfs een beetje, maar er waren er ook, die geërgerd om zich heen keken en Ramses met hun blikken in de maat en op toon probeerden te krijgen.

De dienst werd na deze intochtspsalmen voortgezet met het Votum en de Groet, waarna een gezang uit het liedboek door de dominee werd aangekondigd. In spanning wachtte ik af, of Ramses zich ook weer zou laten horen. Dat gebeurde inderdaad: de organist had nog niet ingezet of Ramses jubelde luid zijn lied door de kerk. Zijn stem voluit gebruikend en zich niets van melodie, maat, ritme of tekst aan te trekken zong hij stralend in de vroege ochtend. Hij leek een duet met het orgel aan te vangen, waarbij de mensen in de kerk ogenschijnlijk niet meer mee hoefden te doen. Verbouwereerd hield een aantal zangers en zangeressen de mond, terwijl de maatvaste kerkgangers onder ons dapper door zongen. Iedereen raakte van zoveel verschillende "muziekstijlen" vreselijk in de war en dat leek onze koster het uitgelezen moment om naar Ramses toe te gaan en hem met zachte hand uit de kerkbank naar de uitgang te begeleiden.

Zo keerde de rust in de Martinikerk terug, maar niemand heeft er ooit weer zo hoog-hoger dan Sammy ooit door hem werd geadviseerd te kijken - en met meer naïeve vreugde gezongen, dan Ramses Shaffy die ochtend in Bolsward.

Zei hij niet: "Laat me, laat me mijn eigen gang maar gaan?" "

Marjan Zijlstra
Bolsward